פטורין. דבעינן שיכה כל נפש מלסט[ד] כל הנפש ומין כמין מכה כל הנפש ופטורים ממיתה. לר' יהודה בן בתירא חייב זה שקיבלו בפייס מפני שקירב את מיתתו: **נפ' שור.** מועד: **וקבלו בקרניו.** ומת: **פלוגתא דר' ישמעאל ורבנן.** לענין כופר לר' ישמעאל לתמר כופר במזיק שיימין משלם כופר אבל לרבנן דשיימין בניזק המי לא הוה ליה למיס ופטור: **ונתקע בראשו חייב כד' דברים.** וכגון שנפל ברוח מלויה להוה ליה קרוב למזיד: **ובינתים לא קנה.** (יבמות דף נג.) הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד קנה הני מילי היכא דמתכוין לביאת אשת אחיו אבל מתכוין לשוס ביאה אלמן לא קנה ואם מזר ועבד אחד מן המתין בה מתמר פסלה עליו: **ואם נתפפך.** ([לתמר] שהתחיל לנפול דמתכוין לנפול על המדם להנתמו: **חייב אף על הנשתה.** תע"פ שלא נתכוין לשם נשתה: **על נכו ומת פטור.** שהיה לו לסלקה: **חייב.** דהא ללא סלקה שבר מתעניניה ליה בדיוק ויפרע לי: **נכש עניו.** שתקפו שם עד שמת: **חייב.** דה"ק ליה אם תלסה קרע ושלם אבל פירש לו ע"מ פטור: **עבדו נגופו דמי.** ואם היה מדם גחלת על נב עבדו פטור שהיה לו לעבד לסלקה: **שורו לממונו.** שלין בו דעת לסלקה וחייב:

הדרן עלך כיצד הרגל

המניח אם הכד. ושברה פטור. בגמרא [ע"ג] מפרש טעמא: **ואם הזוק הוא. המתקל: נעל החבית חייב.** מפרש בגמ' [שם]: **גבי' נשברה כדו של זה בקורטו של זה פטור.** שלשניהן רשות להלך: **פתח נחבית.** דקתני זה נתח בחביתו: **ופייס נכד.** דקתני נשברה כדו של זה כו': **והלין אם הדבש לזוכה.** מפני שהדבש דמיו יקרים: **שברו.** כשאר פועל ולין בעל הדבש מעלה דמי היין: **פתח נכד.** דקתני זוה נתח בחביתו דבש וסיים בחבית דקתני נסדקה חבית של דבש: **למקח וממכר.** שביד המוכר לתת לו ליזה שירלה ולפילו התנה עמו חבית דמשמע גדולה נותן לו כל שהיא קטנה:

מין **כבש** עליו בו'. נחלו הן הנשרפין (סנהדרין דף עו: ושם) מפרש לריש נקט כבש לרבותא וסיפא נקט לחפו לרבותא: **קרע** בסותי חייב. תימה היכי מייתי לריה למתי שחני הכא שהיה לו להסיר הנחלת מעל בגדו מדע מדנקט רבש על בגדו חייב מכלל דעל בשרו פטור והתם לקמן (דף נ:) תנן שמא לת עיני לפי' על מנת לפטור חייב תלש ע"כ על בשרו פטור משום שהיה לו להסיר כמו בעל בגו ומת וי"ל דהתם פשיטא ליה למעל בשרו יסיר הנחלת ומעל בגדו לא חיים ולא תיטריך לאתויי רליה תלש שלא תתמר כיון שמניח על בגדו והוא שותק ש"מ דעתו הוי שיפטר דהא משכחן לפי' בשלוה לקרוע לחייב:

הניח נחלת על לב עבדו בו'. כשעבד כפות ורבו עומד תלוי מיירי כדפריטים לעיל (דף כב: ד"ה והיה) ומיירי שלא תת העבד תלש חזק ולכך מסתקק ליה שמא לא יחוש הרב לסלקו מפני שיתלש לו דמי מזקו:

הדרן עלך כיצד הרגל

המניח. ואיבא נמי דקרו לחביתא כדא ולכדא חביתא. תרוייהו לריכי שהם התנה לתת לו כד והקנה לו בסודר ותתחיל הלוקח לומר לא תתן דמים יכול הלוקח לומר לא תתן לך דמים אם לא תתן לי תבית דקני ליה לחבירתא כדא לפי שהוא מוחזק ולא תלינן בתר רוצה והם התנה לתת לו תבית ונתן הלוקח דמים יכול לומר לו המוכר לא תתן לך תלא כד דקני לכדא תבירתא ולא תלינן בתר רוצה ולומר ר"ת דתפי' רב לתמר בפרק המוכר פירות (ב"ב דף נ:. ושם ד"ה וליחזי) ולקמן בהפרה (דף מו.) הולכין בממון תתר הרוב גבי המוכר שור לחבירו ונמלא נגמן הכא מודה שיכול המוחזק לומר למוכיח תע"פ שהרוב מסייעך לא תוכיח ממני ממון דקיס לי בנפשתי שתני מן המיעוט תבל בנמלא נגמן לא תני תתר מוכר קיס לי בנפשך שתתה מן המיעוט דזבני לנכסתא דתלרכה יתתר הלוקח למוכר תתה הטעתני דקיס לי בנפשתי שתני מן הרוב דזבני לרליה ות"ת ונתוי תי דמי כדא תי דמי תבירתא כדקיך לקמן בריש הפרה (שם) ובהמוכר פירות (ב"ב דף נ:.) וניחזי תי דמי רליה לרליה ושם תפרש תע"ס דתפילו לרבנן דפליגי תר' יהודה בהמוכר תת הספינה (שם דף עז:) גבי מכר תלמד לא מכר הבקר ללית להו הדתתם מוכיחים פריך וי"ל דלא שייכא הכא הודעת דמים דקדושים דמי הכד לדמי התבית ת"ק שתכר לו כדים או תבוות שהם מלתים זוז ולא שייך לומר זהה הודעת דמים ליה זוזי דלא שייך לומר שקול ומיירי לתים ליה זוזי דלא שייכא הודעת דמים כלל ומיירי לתים ליה זוזי דלא שייך לומר שקול ט) כדך בזוזך ולפפריס דגרסי בהפרה ובהמוכר פירות תי לליתנהו להכך זוזי צריך לאוקמי שים לוקח מעות המכר והקנה לו מגב קרקע או תתר כך הוזלו הכדים והתבוות תי נמי הכי פירושו תהו דתימא זיל בתר רוהא תע"פ שהדמים מסייעים למוחזק קת"ל וה"ק להוי תני בתירא בד' דברי' דהא הוי ליה ידיעה וקרוב לכוונה ופושע הוא אבל בבשת פטור דבענן כוונה מוכחת. ואם נתהפך והזיק ובייש, כיון שבהיפוכו נתכוון להזיק קיימ' לן כיון שנתכוון להזיק אע"פ שלא נתכוון לבייש חייב. **אמ' רבה הניח נחלת על לב חבירו** וחייב בכל חוץ מן הבושת דתנן אינו חייב בושת עד שיהא מתכוין. וביבמתו לא קנה שנ' יבמה יבא עליה, וקיימ' לן עד שיתכוונו שניהן לביאה. **ואמ' רבה נפל מן הגג ברוח גדולה וחזקה והזיק ובייש,** פטור בד' דברי' דאנוס הוא, וחייב בנזק אע"פ שהוא אנוס. נפל ברוח מצויה חייב בד' דברי' דהא הוי ליה ידיעה וקרוב לכוונה ופושע הוא אבל בבשת פטור דבענן כוונה מוכחת. ואם נתהפך והזיק ובייש, כיון שבהיפוכו נתכוון להזיק קיימ' לן כיון שנתכוון להזיק אע"פ שלא נתכוון לבייש חייב. **אמ' רבה הניח נחלת על לב חבירו**

פטורין ר' יהודה בן בתירא אומר בזה אחר זה האחרון חייב מפני שקירב מיתתו בא שור וקבלו בקרניו פלוגתא דר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא ורבנן דתניא [1]ונתן פדיון נפשו [א]דמי ניזק ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר דמי מזיק [2]ואמר רבה נפל מראש הגג ונתקע באשה חייב בד' דברים [ב]וביבמתו לא קנה חייב בנזק בצער בריפוי בשבת אבל בשת לא דתנן [3]ג[אינו חייב על הבשת עד שיהא מתכוין ואמר רבה [ד]נפל מראש הגג ברוח שאינה מצויה והזיק ובייש חייב על הנזק ופטור בד' דברים [ה]ברוח מצויה והזיק ובייש חייב בד' דברים ופטור על הבשת [ו]ואם נתהפך חייב אף על הבשת דתניא ממשמע שנאמר [2]ושלחה ידה איני יודע שהחזיקה מה ת"ל והחזיקה לומר לך [ז]כיון [ז]שנתכוין להזיק אע"פ שלא נתכוין לבייש ואמר רבה [ח]הניח לו גחלת על לבו ומת פטור [ט]על בגדו ונשרף חייב אמר רבא תרוייהו תנהי על לבו דתנן [ט]כבש עליו לתוך האור או לתוך המים ואינו יכול לעלות משם ומת חייב [י]דחפו לתוך האור או לתוך המים ויכול לעלות משם ומת פטור בגדו דתנן[יא] [ל]קרע את כסותי שבר את כדי חייב על מנת לפטור פטור בעי רבה הניח גחלת על לב עבדו מהו כגופו דמי או כממונו דמי אם תמצא לומר כגופו דמי שורו מהו הדר [כ]פשטה עבדו כגופו שורו כממונו:

הדרן עלך כיצד הרגל

המניח [י]את הכד ברה"ר ובא אחר ונתקל בה ושברה פטור ואם הזוק בה בעל החבית חייב בנזקו: **גמ'** פתח בכד וסיים בחבית [י]ותנן נמי זה בא בחביתו וזה בא בקורתו נשברה כדו של זה בקורתו של זה פטור. [ט]ותנן נמי זה בא בחביתו של יין וזה בא בכדו של דבש נסדקה חבית של דבש ושפך זה יינו והציל את הדבש לתוכו אין לו אלא שכרו פתח בכד וסיים בחבית אמר רב פפא היינו כד היינו חבית למאי נפקא מינה למקח וממכר היכי דמי אילימא באתרא דכדא לא קרו חבית וחבית לא קרו כדא הא לא קרו לה לא צריכא דרובא קרו לה לכדא כדא ולחביתא חביתא ואיבא נמי דקרו לחביתא כדא ולכדא חביתא מהו דתימא זיל בתר רובא קמ"ל

מודיעים פריך וי"ל דלא שייכא הכא הודעת דמים דקדושים דמי הכד לדמי התבית ת"ק שתכר לו כדים או תבוות שהם מלתים זוז ולא שייך לומר זהה הודעת דמים ליה זוזי דלא שייך לומר שקול ומיירי לתים ליה זוזי דלא שייכא הודעת דמים כלל ומיירי לתים ליה זוזי דלא שייך לומר שקול ט) כדך בזוזך ולפפריס דגרסי בהפרה ובהמוכר פירות תי לליתנהו להכך זוזי צריך לאוקמי שים לוקח מעות המכר והקנה לו מגב קרקע או תתר כך הוזלו הכדים והתבוות תי נמי הכי פירושו תהו דתימא זיל בתר רוהא תע"פ שהדמים מסייעים למוחזק קת"ל וה"ק להוי תני בתירא בד' דברי' דהא הוי ליה ידיעה וקרוב לכוונה ופושע הוא אבל בבשת פטור דבענן כוונה מוכחת. ואם נתהפך והזיק ובייש, כיון שבהיפוכו נתכוון להזיק קיימ' לן כיון שנתכוון להזיק אע"פ שלא נתכוון לבייש חייב. **אמ' רבה הניח נחלת על לב חבירו** חבירו בכל חוץ מן הבושת דתנן אינו חייב בושת עד שיהא מתכוין. וביבמתו לא קנה שנ' יבמה יבא עליה, וקיימ' לן עד שיתכוונו שניהן לביאה. **ואמ' רבה נפל מן הגג ברוח גדולה וחזקה והזיק ובייש,** פטור בד' דברי' דאנוס הוא, וחייב בנזק אע"פ שהוא אנוס. נפל ברוח מצויה חייב בד' דברי' דהא הוי ליה ידיעה וקרוב לכוונה ופושע הוא אבל בבשת פטור דבענן כוונה מוכחת. ואם נתהפך והזיק ובייש, כיון שבהיפוכו נתכוון להזיק קיימ' לן כיון שנתכוון להזיק אע"פ שלא נתכוון לבייש חייב. **אמ' רבה הניח נחלת על לב חבירו**

הכד המניח את הכד ברשו' הרבי' ובא אחר ונתקל בה ושברה, פטור. ואם הזוק בה בעל החבית חייב. **פתח בכד וסיים בחבית.** אמ' רב פפא כד וחבית אחד הוא. למאי נפקא מינה, כלומ' מה צורך לדקדק בזה, ואמ' למקח וממכר. קיימ' לן כי הכד הוא פחות מן החבית שהכד שואבין בו מים א) מן המעיין כדתכ' וכדה על שכמה, והחבית גדולה (לחבירו) [ממנה]. ואם אמ' אדם לחבירו חבית אני מוכר לך ורב אותו המקום קורין לגדולה חבית ולפחותה ממנה כד, ומיעוטא קרו נמי לחביתא כדה ולכדה חביתא. והמוכר אומ' כדה מכרתי לך והלוקח אומ' חבית קניתי ממך, מהו דתימא זיל בתר רובא ורובא לא קרו לכדה חביתא.

תורה אור השלם

1. אִם כֹּפֶר יוּשַׁת עָלָיו וְנָתַן פִּדְיֹן נַפְשׁוֹ כְּכֹל אֲשֶׁר יוּשַׁת עָלָיו׃
שמות כא ל

2. כִּי יֵצְאוּ אֲנָשִׁים יַחְדָּו אִישׁ וְאָחִיו וְקָרְבָה אֵשֶׁת הָאֶחָד לְהַצִּיל אֶת אִישָׁהּ מִיַּד מַכֵּהוּ וְשָׁלְחָה יָדָהּ וְהֶחֱזִיקָה בְּמְבֻשָׁיו׃
דברים כה יא

מוסף רש"י

פטורין. שלין יהוש על ידי מי נהכל (לעיל י:). **ונתקע באשה חייב בד' דברים.** נזק ושער ורפוי ושכת, כדלמר בהמוכל (לקמן פה:) פגע תתת לפגע לרכות השוגג כמזיד ותוגם כלילן (יבמות נד.). **וביבמתו לא קנה.** שלין לניתה (שם). **כבש עליו כו'** או לתוך המים. נכש, פרמי"ל בלע"ז, תוזו דאמו על תבילו ותוקפו במים כדי שלא יוכל להריש ראשו ונעקר ומת (סנהדרין עו:).

הדרן עלך כיצד הרגל
זה בא בחביתו וזה בא בקורתו. ופגע זה בזה (לקמן לא:). **אין לו אלא שכרו.** שכר כלי ושכר פעולה (לקמן קטו:).

רבינו חננאל

לר' יהודה בן בתירה המקבלו בסייף חייב שקירב מיתתו, והזורקו פטור. בא שור וקיבלו בקרניו והרגו חלוקת ר' ישמעאל בנו שלר' יוחנן בן ברוקא [ורבנן] היא. דתניא ונתן פדיון נפשו, דמי ניזק. ר' ישמעאל אומ' דמי מזיק. לרבנן דאמרי דמי ניזק, חייב בעל השור בכופר שהרי שורו הרג. לר' ישמעאל דאמ' דמי מזיק, פי' המזיק הוא היה חייב מיתה מפני שלא שמר שורו כאלו הוא הרג, ורחמ' חס עליה לשלם כופר לפי שלא עשה מעשה בידים. והכא אפי' הוא בעצמו בכי האי גוונא לא היה מתחייב, דהא רבנן דפליגי עליה דר' יהודה בן בתירה פטרי ליה, וכל שכן על שורו. **אמ' רבה היה ישן בראש הגג ונפל ונתקע באשה** או כיוצא בה והזיק חייב בד' דברים דקיימ' לן אין קישוי אלא מדעת, והנה כאלו יש ידיעה וכוונה

קה א מיי' פי"ל מהל' נזקי ממון הלכה ג סמג עשין סז:
קו ב מיי' פ"ג מהלכות יסוד התורה ד סמג עשין כח טוש"ע אה"ע סימן קסו סעיף ח:
קז ג מיי' פ"ל מהלכות מוכל ומזיק הלכה י סמג עשין ע טוש"ע ח"מ סימן ככו סעיף ג:
קח ד ה ו ז מיי' שם הלכה יב טוש"ע שם סעיף יג:
קט ח מיי' טוש"ע ח"מ סי' שפב סעיף ג ושימן תיח סעיף יח:
קי ט מיי' פ"ל מהלכות מוכל ומזיק הלכה כב סמג עשין ע טוש"ע שם:
קיא י כ מיי' פ"ג מהל' רוצח הלכה ט:
קיב ל מיי' פ"ט מהל' מוכל ומזיק הלכה יג סמג עשין ע טוש"ע ח"מ סימן שפ סעיף ג:
קיג מ מיי' שם פ"ל הלכה כב ועיין בהשגות ובמ"מ ובמ"ל שהשיג סמג שם טוש"ע ח"מ סימן שפב סעיף ג ושימן תיח סעיף יח:
א נ מיי' פי"ג מהלכות נזקי ממון הלכה ה סמג עשין קפ טוש"ע ח"מ סימן תיח סעיף ג:
ב ס מיי' פי"ב מהלכות גזילה ואבידה הלכה ה סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סימן רסד סעיף ה:

רבינו חננאל (המשך)

ומת פטור, מאי טעמ' היה לו להשליכה מעל לבו. הניח גחלת על בגד חבירו ונשרף חייב. אמ' רבא תרוייהו תנינהו, דתניא דחפו לתוך האור או לתוך המים ויכול לעלות משם ומת פטור. בגדו דתנן קרע את כסותו ושיבר את כדו חייב. ש"מ דאפי' אם אמ' לו קרע וקרע חייב, וכל שכן הרואה אותו שורף את בגדיו ולא הציל שחייב השורף בנזיקין, לא אמרי' היה לו להציל ממונו אלא למזיק אמרי' ליה לא היה לך להזיק ממון חבירך וכיון שהיזקתה נתחייבת. **בעי רבא עבדו כגופו דמי,** והנותן גחלת בלבו נשרף העבד כנותן גחלת בלב אדונו עצמו דמי (דמי), מה בלב אדונו עצמו פטור דאמרי' כיון שיכול להסירה מעל לבו היה לו להסירה, לא הסירה הוא הרג עצמו, כן דין העבד ופטור. או כממונו דמי, כמו הנותן גחלת בכליו או בפירותיו או על גדי ונשרף שחייב, כך דין העבד וחייב. **בתר דבעיא הדר פשטא, עבדו** כי גופו והנותן גחלת בלב העבד, בדלא כפית ויכול להסירה ולא הסירה ונשרף ומת, פטור. שורו כממונו, וחייב. **הדרן עלך הרגל מועדת**

פרק שלישי: המניח את

ט) עי' בערוך ערך כד ב'.